

Pamětník - scénář - Václav Hradecký, 7. B, **ZŠ Campanus**

Jmenuji se Václav Hradecký a narodil jsem se 26. ledna roku 1949 v sedm hodin ráno v benešovské porodnici. No a odtud si mě maminka odvezla do Olbramovic.

Události srpna 68 ale pan Hradecký prožil úplně někde jinde.

Já jsem byl ve Východním Německu na ostrově Rujana.

Po maturitě totiž odjel se svým kamarádem na letní brigádu do jednoho zemědělského podniku, aby si vydělali nějaké peníze a mohli cestovat.

My jsme měli motorky, /dvěstěpadesátky/ tehdy Jawy.

Ráno asi v šest nebo v sedm ráno v tom Kempu někdo přiběhl a začal volat a brečet, že nás okupovali Rusové. No a netrvalo dlouho, snad půl hodiny, přijela policie a všechny nás tam zavřeli a nikdo nesměl pryč, protože řekli: "Jste diverzanti nebo to máte u vás revoluci proti socialismu."

Po čase za panem Hradeckým a jeho kamarádem přišli Němci s překvapivou nabídkou.

Prej. Chlapci, nejezděte domu, tam je kontrarevoluce, zůstaňte tu u nás, my vás necháme vystudovat a všechno...

Pan Hradecký s kamarádem ale odmítli. A za dva dny byli spolu s dalšími Čechoslováky odsunuti zpět domů.

Jel konvoj osobní auta z toho kempu, pak jely dva autobusy a pak my dva na motorkách a celou noc pršelo a já přijel ke strejdovi na motorce do Dobříše a byl prý jsem černý jako černoš od toho bláta a oni mě vůbec nepoznali. No a až když jsem začal mluvit, tak věděli to, a já jsem přišel dovnitř, sed jsem si na gauč a vzbudil jsem se až druhý den v poledne.

Ale cestou samozřejmě tady po Čechách, jak jsme jeli od hranic, všechny ukazatele obrácené, aby to Rusy mátlo. Že jo, takže jste nemohli jed podle ukazatelů.

Všude třeba nad Teplicema tanky namířené na to město, to bylo hrůzostrašný.

Pan Hradecký dopadl ještě dobře, ale sám viděl, že ne všichni měli tolik štěstí jako on.

Přijel nákladák, měl nalepeného pana Dubčeka na skle že jo, tak na něj vlítli, skoro kluka zbili, strhali mu to.

Tehdejší režim na pana Hradeckého, jako na věřícího člověka, nepohlížel příliš dobře.

Ten starosta, se po mně svez a napsal právě když jsem šel na tu vojnu posudek a ten kolega, co mi to říkal, říkal vůbec se nediv, ty jsi vyvrhel, ty si škůdce z budování socialismu atd. Já jsem ten posudek nečetl, ale podle toho, jak se tam ke mně chovali, tak je jasné, že mi to tam omastil. Někomu tohle samozřejmě mohlo zničit život.

Václav Hradecký hrával v kostelech na varhany a v kapele na saxofon. díky tomu poznal na pouti v Bystřici, svoji budoucí ženu.

Ve dveřích stála taková malá šmudla a ta Hanka říkala: „Jé, Maju, co tu děláš? No tatínek mě sem přivez, že jo, na zábavu.“ Prostě mi jí tam pán bůh postavil do cesty a já jsem o ní musel zakopnout. To jinak nešlo.

A jak vše shrnul sám Václav Hradecký...

Že jsem se narodil v ten nejlepší čas, v tu nejlepší hodinu, té nejlepší mamince a že jsem prožil opravdu šťastný život.

I když se tady děly i nehezké věci. Měl jsem v životě velké štěstí.